

Arrest

nr. 114 092 van 21 november 2013
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 juli 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. SCHÜTT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie L. J., Administratief deskundige / Expert administratief

wordt aan de genaamde S. M. P. geboren te Karungali Cholai, op 17.04.1983 die de Sri Lankese nationaliteit heeft, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten : Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenie, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 74/11 van de wet van 15 december 1960 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;
- Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.
- Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.
- artikel 74/14 §3,1° : er bestaat een risico op onderduiken
- artikel 74/14 §3,3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid
- m artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum
Geen arbeidskaart/Geen beroepskaart - PV opgesteld door Arbeidsinspectie
Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de beslissing 13 quinquies van datum 16.02.2012,

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden ; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfsituatie, zodat een gedwongen terugkeer noodzakelijk is.

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart aan het werk was, bestaat er een risico dat hij zijn illegale praktijken verderzet.

Hoewel betrokkene reeds voorheen betekening kreeg van een verwijderingmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat er vrijwillig gevolg zal gegeven worden aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

Gezien betrokkene verblijft in België zonder gekend adres - een aanduiding van een verplichte verblijfplaats niet kan uitgevoerd worden - is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken.

■ *In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat :*

- *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- *2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Gezien betrokkene wordt aangetroffen zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en aan het werken was zonder een geldige arbeidskaart en geen gevolg gegeven heeft aan de beslissing 13 quinquies van datum 16.02.2012, wordt hem geen enkel uitstel om het grondgebied te verlaten toegestaan en de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) juncto artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep kan instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij het beroep tot nietigverklaring volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Ter terechtzitting betwisten de partijen niet dat verzoeker op 25 oktober 2013 onder escorte zal gerepatriëerd worden naar zijn land van herkomst, Sri Lanka. Op 25 oktober 2013 werd – blijkens schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken – verzoeker effectief onder escorte gerepatriëerd naar zijn land van herkomst. Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft bijgevolg volledige uitvoering gekregen en is aldus uit het rechtsverkeer verdwenen. Wat betreft het opgelegde inreisverbod stelt de Raad vast dat verzoekende partij hiertegen geen enkel middel ontwikkelt omdat zij van oordeel is dat een eventuele schorsing en/of vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten ook een weerslag heeft op het inreisverbod zelf.

De Raad wijst erop dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten thans volledige uitvoering gekregen heeft en verdwenen is uit het rechtsverkeer, zodat de verzoekende partij geen actueel belang meer heeft bij de nietigverklaring van deze bestreden beslissing.

2.2. In de mate dat de verzoekende partij zich evenwel wil beroepen op een hogere rechtsnorm en de schending inroept van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), gaat haar belang echter niet teloor door het enkele feit van de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en is de Raad gehouden de bestreden beslissing te toetsen aan deze regel van internationaal recht. Een en ander vloeit voort uit de verplichting die rust op de Belgische Staat om de toepassing van regels die voortkomen uit internationale verdragen waarbij zij partij is, te respecteren. Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ressorteert hieronder.

2.3. Verzoekende partij stelt gerepatrieerd te worden naar Sri Lanka en betoogt dat zij behoort tot de Tamil-minderheid. Volgens haar blijkt uit onafhankelijke en objectieve bronnen dat niet kan worden uitgesloten dat terugkerende asielzoekers in Sri Lanka het risico lopen te zullen worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke behandeling of bestraffing. Hiermee heeft de verwerende partij geen rekening gehouden. Verzoekende partij verwijst naar vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit blijkt hoe het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM dient te geschieden. Verzoekende partij wijst erop dat zij de problematiek in haar land van herkomst al diverse malen heeft aangekaart en gedocumenteerd, zowel in haar regularisatieaanvraag van 5 juni 2012 als in haar recente aanvraag van 10 juni 2013. Er mocht dan ook verwacht worden dat de verwerende partij deze zou onderzoeken, minstens dat zij zich informeert over de situatie in het land van herkomst. Dit is niet gebeurd zodat de bestreden beslissing berust op onjuiste motieven.

2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare

informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.5. Verzoekende partij wijst op haar Tamil-origine en meent dat zij bij terugkeer een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM zal ondergaan. Zij baseert zich hiervoor op een rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada van 12 februari 2013, getiteld: *"Sri Lanka: Treatment of Tamil returnees to Sri Lanka, including failed refugee applicants; information on specific asylum cases, including the Tamil asylum-seeker boat that stopped in Togo, the return of Sri Lankan asylum seekers from Australia in 2012, and any cases of voluntary repatriation (August 2011-January 2013)"* waarin melding wordt gemaakt van meerdere gevallen van arrestaties op de luchthaven van teruggekeerde Tamils. Ook kort na aankomst daarbuiten worden teruggekeerden gearresteerd. Er zijn talrijke verslagen van marteling van teruggekeerde Tamils in 2012. Banden met de LTTE worden gemakkelijk verondersteld. Ook de omstandigheid dat teruggekeerde Tamils niet over eigen identiteitsdocumenten beschikken, maakt hen verdacht. Verzoekende partij bevindt zich in dat geval. Verder wijst verzoekende partij op een rapport van de ngo Blue Mountains Refugee Support Group, opgesteld in september 2012 met aanvulling in december 2012, getiteld *"Situation in Sri Lanka and Its Implications for Tamil Asylum Seekers"*. Het besluit van dit rapport is dat tot nader order geen uitgeprocedeerde Tamil-asielzoekers kunnen uitgewezen worden naar Sri Lanka. Tevens legt verzoekende partij een persartikel voor van Channel 4 News van 26 februari 2013 met de veelzeggende titel *"Britain plans to deport Tamils despite evidence of torture"*. Ook verwijst zij naar een rapport van Human Rights Watch van 19 april 2013 alsook een rapport van de ngo Tamils Against Genocide. Er blijkt nood aan een beleidswijziging ten aanzien van uitgeprocedeerde Tamil-asielzoekers, gelet op de verslagen inzake marteling bij terugkeer. Deze boodschap wordt goed samengevat in een persartikel van Ceylon Today van 2 juni 2013. Ook Nederlandse rechtbanken blijven beslissingen inzake de terugwijzing van Tamil-asielzoekers vernietigen omdat de Nederlandse asielinstanties zich blijven baseren op voorbijgestreefde informatie van 2010.

2.6. De Raad wijst vooreerst op een recente beslissing van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake V.T. t./ Frankrijk van 27 augustus 2013 waarbij het EHRM verwijst naar haar arresten van 17 juli 2008 (NA. c. Royaume-Uni (no 25904/07, §§ 53-83), 20 januari 2011 (T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08; S.S. e.a. t. Denemarken, nr. 54703/08; P.K. t. Denemarken, nr. 54705/08 en N.S. t. Denemarken, nr. 58359/08) en 31 mei 2011 (E.G. c. Royaume-Uni (no 41178/08, §§ 17-46). Het Hof stelt vast dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat het louter behoren tot de Tamil bevolkingsgroep tot vervolging zou leiden of tot een inbreuk van artikel 3 EVRM, noch dat er sprake is van een algemeen risico voor Tamils die terugkeren naar Sri Lanka. Het Hof stelt voorts: *"La protection offerte par l'article 3 entre uniquement en jeu lorsqu'un requérant est en mesure d'établir qu'il existe des motifs sérieux de croire qu'il présenterait un intérêt tel pour les autorités sri lankaises qu'il serait susceptible d'être détenu et interrogé par ces autorités à son retour (ibid.). En conséquence, l'appréciation du risque pour la requérante doit se faire sur une base individuelle, en tenant compte des facteurs pertinents énoncés dans l'arrêt NA. c. Royaume-Uni (précité, §§ 129-130) et repris par l'arrêt T.N. c. Danemark (précité, § 94) (voir E.G. c. Royaume-Uni, précité, § 68, et Mo. P. c. France, précité, § 48)."*

2.7. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 30 juli 2013 een derde asielaanvraag indiende. Op 10 september 2013 weigerde het Commissariaat-generaal om deze asielaanvraag in overweging te nemen.

Zo heeft de commissaris-generaal geoordeeld dat het profiel van Tamil afkomstig uit het noorden van Sri Lanka onvoldoende is om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Verzoekende partij heeft niet aangetoond tot een mogelijk risicoprofiel te behoren. De commissaris-generaal heeft daarbij de twaalf risicofactoren waarnaar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verwijst voor de beoordeling van asielaanvragen van Tamils uit Sri Lanka mee in overweging genomen.

2.8. De Raad stelt voorts vast dat uit het document *“Sri Lanka : Treatment of Tamil returnees to Sri Lanka, including failed refugee applicants ; information on specific asylum cases, including the Tamil asylum-seeker boat that stopped in Togo, the return of Sri Lankan asylum seekers from Australia in 2012, and any cases of voluntary repatriation (August 2011-January 2013)”* wel blijkt dat er soms sprake is van arrestaties van terugkeerders op de luchthaven en daarbuiten doch blijkt eveneens dat Tamils in het algemeen geen risico lopen maar dat veel afhangt van hun profiel waardoor zij mogelijk in de aandacht komen van de Sri Lankaanse autoriteiten. Ook verder in dit document wordt gewezen op het feit dat Tamils met een uitgesproken risicoprofiel, waaronder een link met de LTTE valt, het voorwerp kunnen uitmaken van detentie bij aankomst in Sri Lanka. Verzoekende partij toont evenwel niet aan een dergelijk profiel te hebben.

Verder blijkt dat Tamils die terugkeren vanuit het Verenigd Koninkrijk een verhoogd risico lopen, doch dit is geenszins van toepassing op verzoekende partij die niet vanuit het Verenigd Koninkrijk terugkeert. Verzoekende partij kan bovendien niet gevolgd worden waar zij stelt dat zij onmiddellijk verdacht zal worden omdat zij zonder identiteitsdocumenten terugkeert naar Sri Lanka. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat een identificatieprocedure werd opgestart waaruit blijkt dat de identiteit van verzoekende partij werd vastgesteld aan de hand van haar Sri Lankaanse identiteitskaart nr. 831081287V en dat de Sri Lankaanse autoriteiten de terugname van verzoekende partij hebben geaccepteerd en bovendien, het loutere feit ondervraagd te worden bij aankomst omwille van het ontbreken van identiteitsdocumenten, quod non in casu, bezwaarlijk kan worden beschouwd als een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Verder blijkt dat er sprake is van ondervraging van Tamils die vanuit Australië teruggekeerd zijn, weeral een situatie die niet van toepassing is op het geval van verzoekende partij, waarbij de Raad er nogmaals op wijst dat de loutere ondervraging geen schending van artikel 3 EVRM oplevert. Bovendien, waar gewezen wordt op één zaak waar een teruggekeerde Tamil naar het politiestation werd overgebracht en tweemaal werd ondervraagd alsook dat een 35-tal Tamils onmiddellijk naar de gevangenis werden overgebracht, wijst de Raad erop dat er in deze informatie zelf wordt toegegeven dat er geen ondersteunend bewijs van dit alles kan gegeven worden, zodat het bij loutere beweringen blijft.

Ook in *“Situation in Sri Lanka and Its Implications for Tamil Asylum Seekers”* van Blue Mountains Refugee Support Group van december 2012 en het document *“Britain plans to deport Tamils despite evidence of torture”* van 26 februari 2013, blijkt dat hierin gesteld wordt dat voornamelijk Tamils die een betrokkenheid hebben bij de Tamil Tijgers, geïdende worden. Aldus wordt ook hier erkend dat men een bepaald risicoprofiel moet hebben. Verder blijkt dat Human Rights Watch in het document *“Submission to the United Nations Committee against Torture on the United Kingdom”* van 19 april 2013 eveneens verwijst naar Tamil-terugkeerders met een bepaald risicoprofiel. Het rapport van TAG, het rapport van het Committee against Torture en het document *“UN Committee concerned about returnees”* kunnen hier evenmin een ander licht op werpen.

Voorts haalt verzoekende partij nog Nederlandse arresten aan, maar laat zij na te verduidelijken waarom het feit dat Nederland een andere houding zou hebben aangenomen ten opzichte van het uitwijzen van Sri Lankanen invloed zou hebben op haar persoonlijke situatie. Het feit dat andere staten er een andere visie op na houden vormt op zich geen grond tot nietigverklaring.

De Raad herhaalt dat verzoekende partij in concreto dient aan te tonen dat zij bij terugkeer gevaar loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Zoals vastgesteld door de commissaris-generaal heeft verzoekende partij geen risicoprofiel aannemelijk gemaakt zodat zij evenmin aannemelijk maakt in een negatief licht te staan bij de Sri Lankaanse autoriteiten of door deze autoriteiten geïdende te worden bij een terugkeer. De verwijzing naar algemene bronnen zonder dit specifiek op haar situatie toe te passen, kan dit besluit niet in een ander daglicht plaatsen.

Het middel ontleend aan de schending van artikel 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

2.9. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief, hetgeen inhoudt dat verzoekende partij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM. Zoals blijkt uit de bespreking hiervoor werd de verdedigbare grief van verzoekende partij onderzocht, doch niet aannemelijk bevonden. Verzoekende partij kan niet voorhouden dat zij geen daadwerkelijk rechtsmiddel heeft gehad.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat met betrekking tot de “Europese Terugkeerrichtlijn”, de schending van een richtlijn hoe dan ook niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving (RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)), waarbij de Raad erop wijst dat met de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) de Terugkeerrichtlijn in Belgisch recht werd omgezet en dat de verzoekende partij niet aanvoert, laat staan aantoont, dat de bepalingen waarnaar zij verwijst, daarbij niet omgezet zouden zijn. Zodoende kan zij zich niet dienstig op de “Europese Terugkeerrichtlijn” beroepen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER